

Prekenverkstedet

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

8. søndag i treenighetstiden – Søndag 26. juli 2020

Prekentekest: Matteus 6,19-24

Lesetekst I: 1 Johannes 2,15-17

Lesetekst II: 2 Mosebok 32,1-4; 30-35

Hvor er hjertet vårt?

Vi er blitt ganske vant til datostempling. Det er en dato som sier noe om holdbarhet. Samtidig er det mange ting vi eier og har som ikke har en slik datostempling. Men selv om datoen ikke står, så vil det forgå. Det timelige er ikke evigvarende. I Covid-19 har vi på nytt lært hvor skjørt det vi ofte setter vår lit til er.

Jesus ber oss om å endre prioriteringene våre. For det finnes skatter som ikke har datostempling, som aldri vil forgå eller visne. Det er ikke tenkte skatter, som bare finnes i en idéverden. Nei, de er helt reelle og ekte. For Guds rike er et evig rike, og Guds gaver og vilje vil aldri forgå.

Vi trenger å minne hverandre om dette. For rett som det er mister vi fokuset, og glemmer de verdier som er stemplet med evighet og Guds rike. Dagens bibeltekster minner oss om det som har evighetsverdi, og formaner oss til å sette dette først i livet vårt.

Når vi gransker oss selv, og ser på hvilke verdier og hvilke prioriteringer vi gjør, vil vi også se hvor «*hjertet vårt er*». Det kan vi oversette med hva vi ser som viktig (viktigst), hva som engasjerer oss og hvilke prioriteringer vi gjør.

Jeg vil gjerne si noe konkret om dette, ikke fordi det er det eneste barometeret, men jeg tror det sier noe viktig. Vi må snakke om penger, forvaltning og vårt globale ansvar.

Så stod det en gullkalv der

Det finnes noen avsnitt i Bibelen som forteller om episoder hvor pengene satt løst. Jeg skal ikke henvise til alle. En av dem finner vi i 2 Mos 35, da tabernakelet skulle bygges. Moses hadde sagt til dem at *dere skal gi en offergave til Herren av det dere eier! Hver den som gir av et villig hjerte, skal komme til Herren med gaven*. Folket kom, og de kom med så mange gaver at Moses til slutt måtte stoppe offerinnsamlingen, og Moses må til slutt si: *Ingen, verken mann eller kvinne, skal legge mer arbeid i offergaven til helligdommen* (2 Mos 36,6).

Noen kapittel tidligere kom folket også med gaver, men situasjonen er en helt annen. Folket står ved foten av et fjell, og Moses er gått opp på Sinai-fjellet alene. De synes etter hvert at Moses drøyer med å komme ned fra fjellet, og det er da de ber Aron om å lage en gullkalv for

dem. Hele folket tok av seg sine gullringer, og Aron støpte det om til en kalv. Så tilber de kalven – et verk av egne hender!

Kalven får denne meget underlig rollen, og folket sier dette er «*guden din Israel, som førte deg opp fra Egypt*» (2 Mos 32,4). Kalven må utvilsomt ha vært flott, i rent gull. Likevel er det nesten utrolig at folket kunne tro og behandle den døde gjenstanden som den levende Gud. De hadde selv sett hva Herren gjorde i Egypt, men likevel ser det ut som de nå har glemt det.

De gir en vakker gjenstand en verdi og status den umulig fortjener eller har. De setter selv «evighetsstempelet» på det de selv har laget. De som hadde sett den levende og eneste Gud i aksjon noen uker tidligere, har nå laget en død gullkalv og tilber den.

To fortellinger om offergaver, men situasjonen er ganske ulik. Ja, mer ulik går det vel ikke an å få det. Først gir folket til en død gjenstand, men så endrer *hjertene* seg – og de kommer med gaver til Herren. Hva har skjedd?

Noe av svaret finner vi i 2 Mos 32,30-35. Moses er komt ned fra fjellet, både han og Herren er rasende for det som er skjedd. Det blir oppgjør. Det blir bot. Det blir omvendelse. Det er nåde.

For selv om oppgjøret er hardt og brutalt, er det likevel nåde vi leser om. Gud forlater ikke folket, han forkaster det ikke – selv om de forkastet han da de støpte og tilba gullkalven. Moses går i forbønn for folket, og i kapitlet 33 ber han «*Hvis det er slik at jeg har funnet nåde for dine øyne, så vis meg nå din vei, så jeg kan lære deg å kjenne og finne nåde hos deg. Hus ar dette folket er ditt folk!*» (2 Mos 33,13). I kapittel 34 fornyer Herren pakten med folket, og i kapittel 35 kommer folket med et nytt og villig hjerte med offergaver til Herren og hans telthelligdom.

Hvor skatten din er, vil også hjertet ditt være

43 kroner daglig til misjon

Historiene om israelfolket er gamle, men likevel er det mye lærdom i dem. Vi trenger også at Herren får behandle vårt hjerte og sinn. Vi trenger vår daglige omvendelse. Men hva skal vi vende om fra?

Dette spørsmålet stilte også israelfolket Gud, og vi finner det i Malaki 3,7. Vi trenger å vende oss fra de skatter og herligheter som så lett tar plassen til Gud – han som er Herre, skaper og frelser. Vi trenger å feste vårt blikk på han, og daglig gjenoppdage og erfare hans kjærlighet og nåde.

Vi trenger å be Gud om å få et større hjerte for misjon. La meg ta et eksempel, som jeg kaller «*43 kroner daglig til misjon*».

Det hadde virkelig gjort en forskjell om nordmenn gav 43 kroner dagen til misjon. Men det er ikke det som er bakteppet for eksempelet. Eksempelet baserer seg på hva en menighet i Norge gir i snitt til misjon hver dag i løpet av året.

Samarbeid Menighet og Misjon (SMM) har nylig utført en stor evaluering av samarbeidet. SMM har i stor grad basert seg på misjonsavtaler mellom menigheter og misjonsorganisasjoner, hvor menighetene ber og samler inn penger til misjon. Det er store

variasjoner i menighets-Norge, hvor noen menigheter har stor aktivitet mens andre har noe mindre. Det varierer også hvor mange som kommer til gudstjenester. Likevel viser evalueringen, og de statesikker som SMM fører årlig, at i gjennomsnitt gir en menighet 16.000 til misjonsprosjektet. Det betyr i snitt 43,- dagen.

Nå gir menigheter til flere prosjekter enn SMM og misjonsprosjektet, så det totale beløpet en menighet gir er selvsagt høyere. Likevel er 43,- dagen i snitt ganske lavt. Det er pinlig lavt. Hvorfor er det slik at i verdens rikeste og beste (ja, adjektivlisten er lang) land ikke gir mer til misjonsprosjektet sitt en 43,- om dagen? Over 3 700 000 nordmenn er medlem i DnK, og dersom vi deler 43,- på antall medlemmer blir beløpet enda mindre, og mer pinlig.

Til opplysning brukte nordmenn 3 800 000 000 på Black Friday i 2019 (Kilde: NRK). Fordelt på årets 365 dager blir det 10 500 000 dagen. Om vi deler det beløpet på 1000 menigheter, får vi 10 500,- per menighet hver dag i året. Sammenligningen er selvsagt ikke helt presis, men den gir likevel et inntrykk av hvordan vi prioriterer de midler vi har fått å forvalte.

43 kroner dagen til misjon. 10 500 kroner dagen til Black Friday.

Hva sier dette om *hvor hjertet vårt er*? Det er i det minste verdt en refleksjon eller to, og etter min mening burde vi be Gud om fornyede hjerter.

Hvor skatten din er, vil også hjertet ditt være

Herren er den som frelser

Jeg tror ikke vi trenger en preken om å *skjerpe oss*. Det hjelper sjeldent. Det vi trenger er å gjenoppdage hva vi har fått i evangeliet. Det er *hjertet* som trenger omvendelse, og en fornyet begeistring.

I 2 Mosebok går det helt klart fram at det er Herren Gud som førte folket ut av Egypt. Det er den store frelsesgjerning i Det gamle testamentet, og hendelsen henvises til i flere av GTs bøker.

I den store bibelfortellingen, den som går fra perm til perm, forkynnes Guds store frelsesplan for alle mennesker: *For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på han ikke skal gå fortapt med ha evig liv* (Joh 3,16). Gud er frelseren for både Israel og folkeslagene. Det er hans aktive gjerning, og frelsen kommer dermed ikke an på menneskelig innsats. Vi har ingenting å rose oss av når det gjelder frelsen. Mennesker blir frelst ved evangeliet og tro, og det alene. For Herren Gud rettferdiggjør både omskårne og uomskårne ved tro (Rom 3,30).

Av nåde har vi fått Guds rettferdighet, og den arv vi eier i troen vil *aldri forgår, aldri skitnes til og aldri visner*. *Den er gjemt i himmelen for dere* (1 Pet 1,4). Evangeliet er i sannhet Guds kraft, og det gode budskap – mer verdt enn all verdens sølv og gull.

Derfor burde misjon også engasjert oss mer, både når det gjelder tid og penger. For der skatten vår er vil også hjertet være. En lengsel etter at mennesker skal få møte han som er frelseren burde prege troens folk i enda større grad enn det gjør. Innsamlende midler er i den

sammenheng ikke det viktige, for Gud kan gjøre under med 43 kroner. Poenget er at summen indikerer noe om hvor vår skatt er – og det er alvorlig.

Ingen kan tjene to herrer, sier Jesus. Vi kan ikke tjene både Gud og Mammon (formue, eiendom og penger). La oss vende om og tjene Herren av hele vårt hjerte, og ta del i hans store frelsesplan og misjon.

Vegard Soltveit

Generalsekretær Den Norske Israelsmisjon

vegard@israelsmisjonen.no